

Valitusperusteet ja pääasialliset perustelut

Valittaja nojautuu valituksessaan kahteen perusteeseen.

Ensimmäiseksi valituksenalaisessa määräyksessä katsotaan virheellisesti, että loukataan selvästi osapuolta edustavan asianajajan riippumattomuutta, jota on tarkasteltava Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 19 artiklan 3 kohdan yhteydessä, kun edustettava henkilö on oikeushenkilö, jonka toimitusjohtaja on sen asianajotoimiston omistaja, jonka palveluksessa edustajana oleva asianajaja on.

Valituksenalaisessa määräyksessä katsotaan virheellisesti, että myös silloin loukattaisiin selvästi osapuolta edustavan asianajajan riippumattomuutta, jota on tarkasteltava Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 19 artiklan 3 kohdan yhteydessä, kun asiakas on tosin oikeushenkilö, jonka toimitusjohtaja on sen asianajotoimiston omistaja, jonka palveluksessa edustajana oleva asianajaja on, mutta oikeusriita koskee kuitenkin jokaiselle kuuluvaa yleistä oikeutta, jonka toteuttaminen on yleisen edun mukaista.

Valituksenalaisessa määräyksessä ei oteta huomioon, että yleisen oikeuden toteuttaminen on tekijä, joka unionin tuomioistuimen mukaan yksin tai muiden tekijöiden kanssa voi mahdollistaa tällaisten tapausten jakamisen ja siitä lausumisen, onko edustajan riippumattomuutta selvästi loukattu.

Toiseksi valituksenalainen määräys perustuu Euroopan unionin perusoikeuskirjan 47 artiklan 1 kohdasta johtuvan velvollisuuden noudattamatta jättämiseen, kun osapuolelle ei ole ilmoitettu ennen kanteen tai muutoksenhaun hylkäävän ratkaisun antamista, että unionin yleisen tuomioistuimen tai unionin tuomioistuimen mukaan sitä ei edusta asianmukaisesti asianajaja unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 5 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulla tavalla, luettuna yhdessä Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 19 artiklan 3 ja 4 kohdan kanssa, eikä sille ole annettu mahdollisuutta olla asianmukaisesti edustettuna.

Valituslupan myöntäminen

Unionin tuomioistuimen (valituslupajaosto) 30.1.2023 antamalla määräyksellä valituslupa myönnettiin kokonaan.

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Curtea de Apel Cluj (Romania) on esittänyt 8.11.2022 – C SPRL v. AJFP Cluj ja DGRFP Cluj-Napoca

(Asia C-696/22)

(2023/C 94/12)

Oikeudenkäyntikieli: romania

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Curtea de Apel Cluj

Pääasian asianosaiset

Valittaja: C SPRL

Vastapuolet: AJFP Cluj ja DGRFP Cluj-Napoca

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Ovatko yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä annetun neuvoston direktiivin 2006/112/EY⁽¹⁾ 63, 64 ja 66 artikla esteenä sellaiselle nyt tarkasteltavassa tapauksessa kyseessä olevan kaltaiselle verohallinnon elimen hallintokäytännölle, jossa verovelvolliselle – joka on ammatillinen rajavastuuyhtiö (societate profesională cu răspundere limitată, SPRL), jonka kautta maksukyvyyttömyysmenettelyjen selvittäjät voivat harjoittaa ammattiaan – on määrätty täydentäviä maksuvelvollisuuksia, ja jossa verotettavan tapahtuman ja verosaatavan syntymisen toteutumishetkeksi on määritettyajankohta, jolloin maksukyvyyttömyysmenettelyyn liittyviä palveluja on suoritettu, kun taas konkurssituomioistuin tai velkojainkokous on määrittänyt myöhemmin maksukyvyyttömyysmenettelyjen selvittäjän palkkion, minkä seurauksena verovelvollinen on velvollinen laatimaan laskun arvonlisäveroon liittyvän verotettavan tapahtuman toteutumista seuraavan kuukauden 15. päivään mennessä?

- 2) Ovatko yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä annetun neuvoston direktiivin 2006/112/EY 63, 64 ja 66 artikla esteenä sellaiselle nyt tarkasteltavassa tapauksessa kyseessä olevan kaltaiselle verohallinnon elimen hallintokäytännölle, jossa verovelvolliselle – joka on ammatillinen rajavastuuyhtiö (societate profesională cu răspundere limitată, SPRL), jonka kautta maksukyvyttömyysmenettelyjen selvittäjät voivat harjoittaa ammattiaan – on määrätty täydentäviä maksuvelvollisuuksia siksi, että verovelvollinen on laatinut laskut ja kantanut arvonlisäveron vasta silloin, kun maksukyvyttömyysmenettelyn yhteydessä suoritetuista palveluista on saatu maksu, vaikka velkojainkokous on päättänyt, että maksukyvyttömyysmenettelyjen selvittäjän palkkion maksamisen edellytyksenä on, että velallisten tileillä on käteisvaroja?
- 3) Onko asianajotoimiston ja verovelvollisen välisen tavaramerkkejä koskevan yhteistyösopimuksen (yhteisbrändäys) yhteydessä vähennysoikeuden myöntämiseksi riittävää, että verovelvollinen näyttäänsä toteen verovelvollisen aikaisemmassa vaihdannan vaiheessa tekemien hankintojen ja myöhemmän vaihdannan vaiheen liiketoimien välisen suoran ja välittömän yhteyden olemassaolon osoittaa, että sopimuksen jälkeen liikevaihto tai veronalaisten liiketoimien arvo on kasvanut, esittämättä muita tositteita? Jos vastaus on myöntävä, mitä perusteita on otettava huomioon määrittäessä vähennysoikeuden todellista ulottuvuutta?
- 4) Onko puolustautumisoikeuksien takaamista koskevaa unionin oikeuden yleistä periaatetta tulkittava siten, että jos verotuspäätöksestä, jossa määrätään täydentävän arvonlisäveron maksamisesta, tehdyn oikaisuvaatimuksen ratkaisemista koskevassa kansallisessa hallintomenettelyssä on hyväksytty kyseisen verotuspäätöksen pohjana olleeseen verotarkastuskertomukseen nähden uusia tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja koskevia argumentteja ja verovelvolliselle on myönnetty väliaikaisia oikeussuojakeinoja siihen asti, että tuomioistuin antaa ratkaisun pääasiassa, lykkäämällä täytäntöönpanoperusteen täytäntöönpanoa, niin pääasian ratkaiseva tuomioistuin voi katsoa, ettei kyseistä periaatetta ole loukattu, selvittämättä, olisiko menettelyssä ilman kyseistä sääntöjenvastaisuutta voitu päätyä toisenlaiseen lopputulokseen?

(¹) Yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä 28.11.2006 annettu neuvoston direktiivi 2006/112/EY (EUVL 2006, L 347, s. 1.)

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Curtea de Apel Cluj (Romania) on esittänyt 15.11.2022 – SC AA SRL v. MFE

(Asia C-701/22)

(2023/C 94/13)

Oikeudenkäyntikieli: romania

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Curtea de Apel Cluj

Pääasian asianosaiset

Valittaja: SC AA SRL

Vastapuoli: MFE

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Onko moitteettoman varainhoidon periaatetta tulkittava siten, että se yhdessä vastaavuusperiaatteen kanssa on esteenä sille, että jäsenvaltion viranomainen voi määrätä voittoa tavoittelevaa liiketoimintaa harjoittavalle oikeushenkilölle, joka saa EAKR:n tukea, jota ei tarvitse maksaa takaisin, viivästyskorkoa (sakkokorkoa) tukikelpoisille menoille tarkoitetun tuen maksamisen myöhästymisen perusteella ajalta, jona on ollut voimassa sittemmin tuomioistuimen päätöksellä kumottu, maksamisen estävä hallinnollinen toimi?
- 2) Jos vastaus ensimmäiseen kysymykseen on kieltävä, onko viivästyskoron määrän kannalta merkitystä tuensaaajan samassa tuomiossa vahvistetulla tuottamuksella, kun otetaan huomioon, että sama viranomainen, jolla on toimivalta hallinnoida Euroopan unionin rahastoja, on kyseisen tuomion antamisen jälkeen lopulta todennut kaikki menot tukikelpoisiksi?